

Podstawowe informacje

Wpisany przez Administrator

wtorek, 29 czerwca 2010 09:46 - Poprawiony poniedziałek, 27 września 2010 16:05

Kim byli Goci...

Goci, niemal od początku swojego istnienia na Starym kontynencie, uważani za lud czy naród, faktycznie byli związkiem plemion pochodzenia germańskiego. Podstawowe informacje dotyczące ich dziejów pochodzą od kilku pisarzy-kronikarzy antycznych.

Pierwsze wzmianki pochodzą od Greka **Strabona**, który znał ich pod nazwą Guiones, Gotones. Od niego właśnie wiemy, że w początkach naszej ery wiedzano już o ich siedzibach na Pomorzu. Jako kolejni, Gotów wymieniali :

Ta

cyt

(98 r. po Chr.) oraz grecki geograf

Ptolemeusz

(ok. 160 r. po Chr.), który lokalizował ich po prawej stronie dolnej Wisły.

Bez wątpienia najwięcej informacji dotyczących omawianego „ludu” znajdowało się w dziele **Kassiodora**

„Dzieje Gotów” z pierwszej połowy VI wieku. Niestety tekst ten nie zachował się, a wiedza w nim zawarta znana jest tylko fragmentarycznie, dzięki streszczeniu wykonanemu przez

Jordanesa

w połowie VI wieku zwanym Getica.

Na podstawie wielu badań ustalono, że pierwotna siedziba Gotów znajdowała się najogólniej na terenie Skandynawii. Według źródeł pisanych Goci mieli wywodzić się z mitycznej wyspy Skandia, skąd plemię Amalów pod wodzą króla Beriga ruszyło na trzech łodziach (?) ku nowym ziemiom, a owa nowo stworzona ojczyzna położona na przeciw ujścia rzeki o imieniu Viskla nazwana została – Gothiskandza (Nowa Gocja). Wydarzenia te, które miały miejsce około 70 r. po Chr. były zarazem początkiem wielkiej, kilkusetletniej wędrówki „ludu” gockiego przez tereny całej Europy.

Pod koniec II wieku Goci wyruszyli na południowy-wschód, docierając m.in. do Kotliny Hrubieszowskiej. Skrupulatnie zaplanowana akcja zajmowania nowych terenów skupiła się na bogatym i dogodnie położonym regionie w międzyrzeczu Huczwy i Bugu. Już w połowie III wieku w wyniku „drugiej fali ekspansji” Goci docierają na zachodni Wołyń i Podole, równocześnie rozwijając swoją potęgę ekonomiczną w tworzącej się stolicy gockiej w sercu Kotliny Hrubieszowskiej.

Ze źródeł wiemy, iż oddziały Gotów w 230 r. szturmowały Olbię i Tyras, a w 239 r. stanęły do walki z Rzymianami dowodzonymi przez cesarza Gordiana III. Druga połowa III wieku to kolejne działania militarne najogólniej na terenach północnych wybrzeży Morza Czarnego. W 250 roku gocki wódz Cniva zdobył Filipolis, a wraz z plemieniem Herulów pałą położone najdalej na wschód wysunięte miasto greckie – Tanais (u ujścia Donu do Morza Azowskiego). Uwagze kronikarzy nie umknęły oczywiście gockie rajdy pirackie po Morzu Czarnym czy spustoszenie

Podstawowe informacje

Wpisany przez Administrator

wtorek, 29 czerwca 2010 09:46 - Poprawiony poniedziałek, 27 września 2010 16:05

Balkanów. W 324 roku doznali jednak klęski pod Chrystopolis, z rąk cesarza Konstantyna Wielkiego, ale nie był to bynajmniej koniec gockiej kariery polityczno-militarnej w Europie. Około połowy IV wieku na terenie dzisiejszej Ukrainy istniało Królestwo Gotów pod wodzą Hermanaryka. Nadciągające ze wschodu zagrożenie w postaci najazdu Hunów doprowadziło władcę aż do samobójstwa. Wtedy też nastąpił rozłam Gotów na Ostrogotów i Wizygotów. 9 sierpnia 378 roku to właśnie Wizygoci (czyli zachodni odłam) zwyciężyli Rzymian pod Adrianopolem i zabili cesarza Walensa, a 24 sierpnia 410 roku król Wizygotów Alaryk zdobył, jako pierwszy barbarzyńca, Rzym. Wędrowki o Europie, doprowadziły wojownicze plemiona gockie aż do Hiszpanii, gdzie powstały dwa królestwa, tuż po tym jak na terenie Italii Ostrogoci założyli swoje „państwo” ze stolicą w Rawennie.

Burzliwe dzieje Gotów oraz ich fenomenalna licząca kilkaset lat przemyślana i dobrze zorganizowana ekspansja w Europie do dziś budzi wiele emocji i jest wdzięcznym tematem badań.